

சுஅ

ஸ்ரீ ராமகீதை.

(அ-கை.) செய்யப்பட்ட மகாவாக்கியவிசாரத்தின் கர்த்தவியத்தினைக் கூறுகின்றார் :—

न इति प्रमाणेन निराकृताखिलः हृदा समास्वादितचिद्धनामृतः
अशेषम् जगत् यथा (तृषावान्) आत्तसद्रसम् अम्भः पीत्वा तत्फलम्
प्रजहाति (तथा) त्यजेत् ॥

(இ-ள்.) இத்தன்மையது அன்று என்னும் (சுருதிப்) பிரமாணத்தினால் சகலத்தையும் *கிராகரித்தவனாய் † இருதயத்தினால் செவ்வையாய்ச் சுவைக்கப்பட்ட ‡ சிற்றகனமிருதமுடையவனாய், § சகல ஜகத்தையும் || எப்படி (தாகமுடையவன்) கிரகித்திருக்கும் நல்ல ரஸங்கனையுடைய ஜலத்தினைப் பருகிவிட்டு (ரஸத்தின் இருப்பிடமான தெங்கு,

* மித்தியாத் தன்மையாகக் கிரகித்தவனாய்.

† சத்துவப்பிரதானமாகிய மனத்தினால்.

‡ சித்துவடிவ அதாவது ஞானவடிவ கனமிருதத்தினை அதாவது துக்கங்கலவாத சுகத்தினைச் செவ்வையாய் உருசித்தவனாய்.

§ சகலஜகத்தையும் = தேகேந்திரியாதி திருசியக்கூட்டங்களை.

|| தேகேந்திரியாதிகளினாலேயே அந்த ஞானம் கிடைப்பதாயிருத்தலால் உய்தற் கேதுவாய் உள்ளவற்றை விடுவ தெப்படி யென்னும் சங்கை இத்திருஷ்டந்தத்தால் பரிகரிக்கப்பட்டது.

நாரத்தைமுதலிய) அந்தப் பழத்தை நீக்கிவிடுகின்றானே
(அப்படி) || விட்டுவிடுவன். (௭-௮.)

சுவர்க்காதிகளும் பரிணாமதுக்கமா யிருத்தலின் அவற்
றையும் கூட்டிச் சகல ஜகத்தையும் என்றார்.

சகல திருசியங்கட்கும் சாராம்சம் பிரஹ்மம். அது
கிடைத்தபோது சாரமற்ற திருசியம் கொள்ளத்தக்கது
மன்று, தள்ளத்தக்கது மன்று என்பது கருத்து. எதனி
னின்றும் பயமுதலியன சம்பவிக்கின்றனவோ அது நீக்கத்
தக்கதா மென்று சொல்லப்பட்டது. (௩௪)

कदाचिदात्मा न मृतो न जायते न क्षीयते नापि विवर्धतेऽनवः ।
निरस्तसर्वातिशयः सुखात्मकः स्वयंप्रभः सर्वगतोऽयमद्वयः ॥ ३५ ॥

(அ-கை.) மற்றவற்றின் அநித்தியத்தன்மையால் அவற்
றில் வைராக்கிய முண்டாதற்பொருட்டு ஆத்மாவிற்கே
நித்தியத்தன்மை கூறுகின்றார் :—

अनवः आत्मा कदाचित् न जायते न अपि विवर्द्धते न क्षीयते
न मृतः सुखात्मकः निरस्तसर्वातिशयः स्वयंप्रभः सर्वगतः अयं अद्वयः॥

|| கொள்ளவேண்டும் தள்ளவேண்டும் என்னும் புத்தியைச்
செய்யாது உதாசீனமா யிருப்பன்.

(இ-ள்.) அநவனான் ஆத்மா ஒருபோதும் பிறக்கிற தில்லை ; வளருகிறது மில்லை ; தேய்கிற தில்லை ; மரிப்பவன் லன் ; சுகவடிவின் ; (தேகேந்திரியாதி) எல்லாவற்றின் மகத்துவமும் நீங்கியதன்மையன் ; சுவயம்பிரகாசன் ; எல்லா வற்றினு மிருப்பவன். இவன் அத்வயன். (எ-று.)

உற்பத்திக்குப் பின்னிருப்பவன் நவன் ; அஃதில்லாத வன் அநவன். இதனால் ஜன்மந்திரமில்லாததன்மை வேறுபிரிக்கப்பட்டது.

நவத்துவம் (புதுமை) இல்லாமையினாலேயே ஜீர்ணத் துவ மில்லாமையால் வேற்றுநிலைமையுண்டாதல்வடிவ பரி னாமும் நீக்கப்பட்டது.

இதனால் தேகாதிகள் உற்பத்தியாதி ஷட்பாவவிகார முடையன, துக்கவடிவின், சாதிரியமுடையன (பெருமை சிறுமையுடையன), பரப்பிரகாசியம் (மற்றொன்றால் பிர காசிக்கப்படுவன), ஏகதேசத்திருப்பன, துவைதமுடையன. ஆத்மா அவற்றின் வேறு மென்பது சித்தித்தது.

யான் என்னும் புத்திக்கு விஷயமாம் பிரத்தியகாத்மா வென்பார் இவன் என்றார். (நடு)

एवंविधे ज्ञानमये सुखात्मके कथं भवो दुःखमयः प्रतीयते ।
अज्ञानतोऽध्यासवशात्प्रकाशते ज्ञाने विलीयते विरोधतः क्षणात् ॥३६॥

(அ-கை.) அப்படியானால் இத்தன்மையதாகிய விகார ரூபியமான ஆத்மாவில் ஜனனமரணத்திப் பிரவாகவடிவ சம்சாரத்தோற்றம் எப்படிக்கூடு மென்று சங்கிக்கின்றான்:

एवंविधे ज्ञानमये सुखात्मके दुःखमयः भवः कथम् प्रतीयते ॥

(இ-ள்.) இத்தன்மைய ஞானவடிவமும் சுகவடிவ முமான ஆத்மாவில் துக்கமயமான சம்சாரம் எவ்வாறு தோற்றுகின்றது? (எ-று.)

(அ-கை.) சங்கைக்கு உத்தரம் கூறுகின்றார்:—

अज्ञानतः अध्यासवशात् प्रकाशते ॥

(இ-ள்.) அஞ்ஞானகாரணமான (தேகாந்தக்கரண திகளில் யான் எனது என்னும்) அத்தியாசத்தின் வசத்தினால் தோற்றுகின்றது.

எனவே பிராந்திவடிவமாம் அத்தோற்றம் என்பது அபிப்பிராயம்.

(அ-கை.) இவ்வாறிருக்கின் அச்சம்சாரத்தின் நிமிருத்தி எவ்வாறுண்டா மெனக் கூறுகின்றார்:—

ज्ञाने विरोधतः क्षणात् विलीयते ॥

(இ-ள்.) ஞான முதித்தபோது (அஞ்ஞானத்திற்கு அதனோடு) விரோத மிருத்தலால் கணத்தில் நசிக்கின்றது. (எ-று.)

ஞானம் அஞ்ஞானவிரோதியா யிருத்தலின் அது உதித்த அக்கணத்திலேயே காரணவடிவ அஞ்ஞானம் நசிக்கின்றது. அது நசிக்கவே அதன் காரியமான சம்சாரமும் நசிக்கின்றது ; ரஜ்ஜ-சர்ப்பம் கெடுவதுபோல என்பது பொருள். (ந.கூ)

यदन्यदन्यत्र विभाव्यते अमादध्यासमित्याहुरमुं विपश्चितः ।
असर्पभूतेऽहिबिभावनं यथा रज्ज्वादिके तद्वदपीश्वरे जगत् ॥ ३७ ॥

(அ-கை.) இனி அத்தியாசத்தின் இலக்ஷணத்தினைக் கூறுகின்றார்:—

यत् अन्यत् अमात् अन्यत्र विभाव्यते अमुम् विपश्चितः अध्या-
सम् इति आहुः यथा असर्पभूते रज्ज्वादिके अहिबिभावनम् तद्वत्
ईश्वरे अपि जगत् ॥

(இ-ள்.) யாதொரு அந்நியவஸ்து (சர்ப்பாதிகள்) பிரமத்தினால் அந்நியவஸ்துவில் (இரஜ்ஜ-வாதியில்) தோற்ற கின்றதோ, இதனை அறிஞர் அத்தியாசம் என்று கூறுகின்